

Carta do Prelado (decembro 2012)

Mons. Javier Echevarría continúa o seu repaso do Credo con motivo do Ano da fe. Nesta carta, comenta as palabras "Creo nun só Señor, Xesucristo, Fillo único de Deus, nado do Pai antes de todos os séculos...".

05-12-2012

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Na véspera da miña viaxe ao Principado de Andorra, deixei

preparada esta carta para que se vos enviase o primeiro de decembro. Vin a esta terra, convidado o Arcebispo, para participar na celebración do 75º aniversario da chegada de san Xosemaría a este país, tras evadirse - cunha clara protección de Deus- da triste persecución relixiosa, durante a guerra civil española. Chegou a Sant Julià de Lòria, primeira poboación en chan andorrano, na mañá do 2 de decembro de 1937; alí, cos que lle acompañaban, fixo a Visita ao Santísimo na igrexa do pobo (non puido celebrar Misa, porque as normas litúrxicas entón vixentes prescribían o xaxún eucarístico desde a medianoite anterior). Só ao día seguinte, 3 de decembro, celebrou o Santo Sacrificio revestido cos ornamentos sacerdotais, que non puidera utilizar durante moitos meses. Esta primeira Misa en Andorra tivo lugar na igrexa de Lles Escaldes, poboación situada nas

proximidades da capital, onde acharan aloxamento.

Desexo comezar a carta con estes recordos, para que deamos moitas grazas a deus que, por intercesión da Virxe Santísima, coidou de san Xosemaría cunha providencia especial naqueles difíciles meses. Sigamos nós o exemplo de fidelidade do noso Fundador, abandonándonos sempre con total confianza nas mans de Deus, especialmente cando as circunstancias resulten máis custosas. Boa lección deixáronnos tamén aqueles primeiros, que chegaron nos anos 30, cando xa a Obra "camiñaba", pola fe grande que tiveron en Deus e en san Xosemaría, cando non había "nada máis" que a fe do noso Pai: oxalá sexamos todas e todos instrumentos leais.

O mes pasado convideivos a considerar o primeiro artigo do Credo, fundamento de todo noso

crer. «Cremos nun só Deus, Pai, Fillo e Espírito Santo, creador das cousas visibles -como é este mundo no que pasamos a nosa breve vida- e das cousas invisibles -como son os espíritos puros que chamamos tamén anxos- e tamén creador, en cada home, da alma espiritual e inmortal» [1] . Así comezaba Pablo VIN o *Credo do Pobo de Deus* en 1968, ao concluír o ano da fe que convocara para conmemorar o XIX centenario do martirio dos santos Apóstolos Pedro e Pablo.

Consciente da riqueza inesgotable contida na revelación, e asistida constantemente polo divino Paráclito, a Igrexa ha ir profundando coa razón no misterio da Trindade. Grazas ao esforzo de xeracións de santos -Pais e Doutores da Igrexa-, logrou iluminar dalgún modo este gran misterio da nosa fe, ante o que - como dicía o noso Pai- "pasmámonos" a diario, á vez que

desexamos aumentar o noso trato con cada unha das tres Persoas divinas.

«Deus é único pero non solitario» [2] , afirma un antiquísimo símbolo da fe. Ao comentalo, o *Catecismo da Igrexa católica* explica que isto é así porque «"Pai", "Fillo", "Espírito Santo" non son simplemente nomes que designan modalidades do ser divino, pois son realmente distintos entre si: "O que é o Fillo non é o Pai, e o que é o Pai non é o Fillo, nin o Espírito Santo o que é o Pai ou o Fillo"» [3] . Non imaxinades que gozo experimentou o noso Fundador, en Marsella, ao ver nun debuxo, sobre unha pedra tallada, a referencia á Trindade, que quixo colocar na Cripta da Igrexa prelatia.

Continúo agora co segundo artigo do Credo. *Creo nun só Señor, Xesucristo, Fillo único de Deus, nado do Pai antes de todos os séculos: Deus de Deus, Luz*

de Luz, Deus verdadeiro de Deus verdadeiro, procreado, non creado, da mesma natureza do Pai, por quen todo foi feito [4] .

En Deus, a xeración é absolutamente espiritual. Por iso, «por analogía co proceso gnoseolóxico da mente humana, polo que o home, coñecéndose a si mesmo, produce unha imaxe de si mesmo, unha idea, un "concepto" (...), que do latín *verbum* é chamada con frecuencia verbo interior, nós *atrevémonos a pensar na xeración do Fillo* ou "concepto" eterno e Verbo interior de Deus. Deus, coñecéndose a Si mesmo, procrea ao Verbo-Fillo, que é Deus como o Pai. Nesta xeración, Deus é - ao mesmo tempo- Pai, como o que procrea, e Fillo, como o que é procreado, na suprema identidade da Divindade, que exclúe unha pluralidade de "deuses". O Verbo é o Fillo da mesma natureza do Pai e é con El o Deus único da revelación do

Antigo e do Novo Testamento» [5] .
Non me deteño agora na Persoa do
Espírito Santo, único Deus co Pai e co
Fillo.

Certamente non resulta posible
eliminar a escuridade que atopa a
nosa mente, ao pensar naquel *que
habita nunha luz inaccesible* [6] . Nin
a intelixencia dos homes, nin a dos
anxos, nin a de calquera outra
criatura, é capaz de comprender a
inesgotable Esencia divina: *se o
comprendes, non é Deus* , expresa un
coñecido aforismo. Con todo, as
nosas almas, creadas por Deus e para
Deus, teñen ansias de coñecer mellor
ao seu Creador e Pai, para amarlle e
glorificarle máis; de ver á Trindade e
gozar da súa presenza eterna.

A este propósito, Bieito XVI anímanos
aos crentes a non conformarnos
nunca co coñecemento de Deus que
puidésemos alcanzar. **As alegrías
máis verdadeiras** -dicía nunha

recente audiencia- son capaces de liberar en nós a sa inquietude que leva a ser máis esixentes -querer un ben máis alto, máis profundo- e a percibir cada vez con maior claridade que nada finito pode colmar o noso corazón.

Aprenderemos así a tender, desarmados, cara a ese ben que non podemos construír ou procurarnos coas nosas forzas, a non deixarnos desalentar pola fatiga ou os obstáculos que veñen do noso pecado [7] .

San Ireneo de Lyon, un dos primeiros Pais que se esforzou por penetrar no misterio da acción creadora da Trindade, explicaba que «só existe un Deus (...): é o Pai, é Deus, é o Creador, é o Autor, é o Ordeador. Fixo todas as cousas *en por si*, é dicir, polo seu Verbo e pola súa Sabedoría, "polo Fillo e o Espírito"» [8] . E, acudindo a un modo gráfico, metafórico, de expresarse -pois non cabe ningunha

desigualdade entre as Persoas divinas-, engadía que o Fillo e o Paráclito son como as "mans" do Pai na creación. Así o recolle o *Catecismo da Igrexa católica*, que conclúe: «A creación é obra común da Santísima Trindade» [9] . Nesta absoluta unidade de acción, a obra creadora atribúese a cada Persoa divina segundo o propio de cada unha. E así se di que corresponde ao Pai como Principio último do ser, ao Fillo como Modelo supremo, e ao Espírito Santo como Amor que impulsa a comunicar bens ás criaturas.

Meditemos, fillas e fillos meus, con actitude de profunda adoración, estas grandes verdades. E insístovos en que roguemos a Deus, como aconsellaba san Xosemaría, que teñamos necesidade de tratar a cada unha das Persoas divinas, distinguíndoas.

No principio existía o Verbo, e o Verbo estaba xunto a Deus, e o Verbo era Deus (...). Todo se fixo por El, e sen El non se fixo nada de canto foi feito [10] . En Deus Fillo, co Pai e o Espírito Santo, na omnipotencia, sabedoría e amor do único Deus, está a orixe e o fin último de todas as criaturas, espirituais e materiais, e especialmente dos homes e as mulleres.

É tan grande a bondade de Deus, que quixo crear aos nosos primeiros pais ao seu xeito [11] , e marcou neles e nos seus descendentes unha profunda pegada, unha participación da Sabedoría increada que é o Verbo, ao infundir nas súas almas a intelixencia e a vontade libre. Con todo, son moitos os que o descoñecen, ou o ignoran, ou o pon como entre paréntese, pretendendo colocar ao home no centro de todo. Como doía ao noso Pai esa paupérrima visión dalgunhas xentes!

Así o comentaba, por exemplo, durante unha reunión familiar ao comezar o ano 1973, facendo en voz alta a súa oración persoal. ***Algúns pretenden unha Igrexa antropocéntrica, no canto de teocéntrica. É unha pretensión absurda. Todas as cousas foron feitas por Deus e para Deus: ómnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est (Jn 1, 3). É un erro, tremendo, converter ao home no pináculo de todo. Non vale a pena traballar para o home, sen máis. Debemos traballar para o home, pero por amor de Deus. Se non, non se fai nada de proveito, non se pode perseverar [12] .***

O Señor espera dos cristiáns que volvamos alzarlle -coa oración, co sacrificio, co traballo profesional santificado- sobre a cima de todas as actividades humanas; que procuremos que reine no máis

profundo dos corazóns; que vivifiquemos coa súa doutrina a sociedade civil e as súas institucións.

De nós depende en parte -repítovos con san Xosemaría- ***que moitas almas non permanezan xa en tebras, senón que camiñen por carreiros que levan até a vida eterna*** [13] . Con que piedade rezamos a oración das Preces *Ad Trinitátem Beatíssimam* ? Como lle damos grazas pola súa perfección infinita? Como amamos hondamente este misterio central da fe e, por tanto, da nosa vida?

Mañá comeza o Advento, tempo litúrxico que nos prepara para a Natividade do Señor. A primeira semana anticípanos os acontecementos que terán lugar ao final dos tempos, cando Xesucristo virá na súa gloria para xulgar aos homes e tomar posesión do seu reino. *Vixiade orando en todo tempo, a fin de (...) estar en pé diante do Fillo*

do Home [14] . E engade: o ceo e a terra pasarán, pero as miñas palabras non pasarán [15] . Sabemos que na Biblia a Palabra de Deus está na orixe da creación: todas as criaturas, desde os elementos cósmicos -sol, lúa, firmamento- obedecen á Palabra de Deus, existen en canto foron "chamados" por ela. Este poder creador da Palabra de Deus concentrouse en Xesucristo, o Verbo feito carne, e pasa tamén a través das súas palabras humanas, que son o verdadeiro "firmamento" que orienta o pensamento e o camiño do home na terra [16] . Meditemos, pois, con frecuencia, as palabras de Cristo que se recollen no Evanxeo e, en xeral, en todo o Novo Testamento. Procuremos sacar luces novas desa consideración, para aplicalas á nosa existencia cotiá. Suxírovos que, conforme ao exemplo do noso Pai, cada tempo de meditación sexa un diálogo vivido con esforzo: o Señor

venos, óuvenos, está connosco, fillas e fillos seus.

Non esquezamos que, a partir do día 17, a Igrexa entoa as chamadas *antífonas maiores*, coas que se prepara de modo inmediato para a Natividade do Señor. A primeira é esta: *Oh Sabedoría, que brotaches dos beizos do Altísimo, abarcando do un ao outro confín e ordenándoo todo con firmeza e suavidade: ven e móstranos o camiño da salvación* [17] . É unha apremiante invocación ao Verbo encarnado, cuxo nacemento da Virxe María estamos a piques de conmemorar. Porque a **Sabedoría que nace en Belén é a Sabedoría de Deus (...), é dicir, un designio divino que por longo tempo permaneceu escondido e que Deus mesmo revelou na historia da salvación. Na plenitude dos tempos, esta Sabedoría tomou un rostro humano, o rostro de Xesús** [18] .

Preparémonos con fe para esta gran festa, que é a festa da alegría por antonomasia. Vivámosla con toda a humanidade. Vivámosla con todos os fieis da Obra. Acudamos a esta cita coa firme decisión de contemplar a grandeza infinita e a humildade de Xesucristo, que tomou a nosa natureza -outra manifestación de como nos ama-, e non nos cansemos de mirar a María e a José, mestres estupendos de oración, de amor a Deus.

A Palavra que se fai carne é o Verbo eterno de Deus, que nos gañou a condición de ser nel fillos de Deus: *mirade que amor tan grande mostrounos o Pai: que nos chamemos fillos de Deus, e o somos!* [19] . E comenta san Xosemaría: ***fillos de Deus, irmáns do Verbo feito carne, daquel de quen foi dito: nel estaba a vida, e a vida era a luz dos homes (Jn 1, 4). Fillos da luz, irmáns da luz: iso somos. Portadores da***

única chama capaz de acender os corazóns feitos de carne [20] .

Desexo que non faltemos a esta cita da celebración da chegada de Deus á terra: consideremos neses días como é o noso empeño por mellorar o estar con Xesús, o vivir con Xesús, o ser de Xesús.

A mediados do mes que acaba de transcorrer, realicei unha viaxe a Milán, onde me esperaban hai tempo. Estiven só un fin de semana, pero moi intenso, porque tiveron ocasión de reunirme coas miñas fillas e os meus fillos do norte de Italia e con moitas outras persoas que frecuentan os medios de formación da Prelatura. Procurei impulsarlles para que profunden neste ano da fe, pedindo a Deus graza abundante para que nas mentes e nas vidas de todos arraiguen con máis forza o tres virtudes teoloxais, e así sexamos mellores fillos seus.

Ano da fe, Nadal: que oportunidade tan grandiosa para que coidemos máis o apostolado, para que sintamos máis estreitamente unidos á humanidade enteira!

Non me esquezo de rogarvos que me axudedes a conseguir as intencións que levo na alma, coa persuasión de que habemos de ser, na Igrexa e coa Igrexa, *ácies ordináta* [21], exército de paz e alegría para servir ás almas. Percorramos a Novena da Inmaculada ben agarrados das mans da Virxe, e démosle grazas pola súa resposta santa.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Javier

Andorra, 1 de decembro de 2012.

© Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis Dei

[1] Pablo VIN, *Proféssio fidei*, 30-VIN-1968.

[2] *Fides Dámasi* (DS 71). Símbolo da fe atribuído ao Papa san Dámaso.

[3] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 254. O texto citado provén do Concilio XI de Toledo, ano 675 (DS 530).

[4] Misal Romano, *Símbolo niceno-constantinopolitano* .

[5] Beato Xoán Paulo II, Discurso na catequese xeral, 6-XI-1985, n. 3.

[6] 1 *Tm* 6, 16.

[7] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 7-XI-2012.

[8] San Ireneo de Lyon, *Contra as herexías* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

[9] *Catecismo da Igrexa católica* , n. 292; cfr. san Ireneo de Lyon, *Contra as herexías* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

[10] *Jn* 1, 1-3.

[11] Cfr. *Gn* 1, 26.

[12] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 1-I-1973.

[13] San Xosemaría, *Carta 11-III-1940*, n. 3.

[14] Misal Romano, Domingo I de Advento, *Evanxeo* (C) (*Lc* 21, 36).

[15] *Mc* 13, 31.

[16] Bieito XVI, Palabras no Ángelus, 18-XI-2012.

[17] Liturxia das Horas, Vésperas do 17 de decembro, *Antífona ad Magníficat*. [18] Bieito XVI, Homilía nas Vésperas do 17-XII-2009.

[19] 1 *Jn* 3, 1.

[20] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 66.

[21] *Ct* 6, 4.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
decembro-2012/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-2012/) (23-02-2026)